

Iancu Laura

A tónál

csodák ha vannak is
másokkal esnek meg
a kavicsot a tóba dobom
fodrosodik a víz a kacsák felrepülnek
ha megátkoznak hát így jártam
a bünnél édesebb a megtérés
gallérom nem lesz fehérebb
sem lelkemen a tövisfolt
mert tudd hogy
én holtamból is felriadok
s hogy vannak tüzek
kicsik nagyok közepesek
amelyek ki nem alszanak
és én is én is csak tűz vagyok

Iancu Laura
(1978, Magyarfalu) költő,
néprajzkutató, Velencén él,
József Attila-díjas

Illat és fény

a könyv amit a minap vettem
dögszagú bár de zajtalanul
lapozható – manapság gyalázat
ilyet írni – tiszteljük egymás
illatát – főként ha eltűnőben
lévő dolgokról állít mementót vagy
botlasztókövet – úgymint Isten vessző
szeretet – efféle koponyatörő
ólomszavakat és hosszú menetben
vért köpő mártírokat ábrázol
indából ácsolt ablakos keretben
mintha lovagok estvégi gyaloglása volna
csupán e vonulás és néhány lappal
arrébb nem várt találkozás – megnyílt
a barlang melynek gyomrából
a kicsi könyv kivétetett – csupa fény és
világosságba öltöztet